

han efter hendes alvorlige Udseende og sin Vens Forsikring havde ventet, ja egentlig haabet, havde givet efter for hans Bestormelser. Hun var deres fælles Øjsten og Kæledægge, den, hvis farveskønne Silkehaar og skære Hud flere af dem skyldte deres første Berømmelse, og de viste hende bestandig den ridderlige Hyldest uden Modsigelse at anerkende den for Øjeblikket foretrukne Tilbeder, selv om han ikke hørte til deres Kreds.

En særlig Opmærksomhed blev Per gjort til Genstand for af en Mand, der egentlig heller ikke hørte hjemme i »Gryden« og ikke en Gang altid var rigtig velkommen dèr. Det var en vis Hr. Ivan Salomon, en ung Jøde, Søn af en af Byens Rigmænd, en lille, vever Skabning, et brunøjet Egern, altid smilende, lutter Tjenstagtighed, bestandig trakterende, saare lykkelig over at færdes mellem saa mange berømte Kunstnere. Det var dette unge Menneskes Ærgærrighed at opdage og fremklække Genier. Med sand Forelskelse kastede han sig over enhver nyopdukkende Fremtoning, i hvilken han mente at kunne gøre sig Haab om at finde et eller andet skjult Talent, til hvis Beskyttelse og heldige Udvikling han kunde bidrage. Trods mange og bitre Skuffelser troede han straks i enhver lille — om ogsaa blot ydre — Særegenhed, et Par dybtliggende Øjne, en lang Næse eller et uklippet Haar, at se et Tegn paa en vordende Storhed, og saaledes var han nu ogsaa kommen til